

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **Y. d. C. J. F.**
státní příslušností Kubánská republika
bytem v ČR: P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2018 č. j. OAM-376/ZA-ZA04-P05-PD1-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jímž jí podle ust. § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), nebyla prodloužena doplňková ochrana.
2. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že žalovaný opřel své rozhodnutí především o informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. 3. 2017 č. j. 913285/2017-LPTP ohledně novelizace kubánského migračního zákona. Měla za to, že tuto informaci nelze považovat za aktuální. Stejně tak za aktuální nemůže být dle ní brána konzulární informace z listopadu 2016, která je navíc nedůvěryhodná. Zdůraznila, že za situace, kdy žalovaný dvakrát ve svých rozhodnutích konstatoval, že jí hrozí nebezpečí vážné újmy, bylo třeba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zjistit skutkový stav v takové míře, aby bylo možné předešlá zjištění do budoucna zcela vyvrátit a dospět k závěru, že jí již nebezpečí nehrozí. Takto však dle jejího názoru žalovaný nepostupoval. Poznamenala, že správní orgán opíral své úvahy o problematické informace Ministerstva zahraničních věcí, popř. o informace poskytnuté zastupitelským úřadem. Z tohoto důvodu označila napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

3. Trvala na tom, že jí i nadále hrozí špatné zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle ní žalovaný ve správním řízení jednal v rozporu s ust. § 53a odst. 4 ve spojení s ust. § 17a odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona o azylu, musí být totiž posouzeno, zda změna okolností je tak významná a trvalé povahy, že osobě požívající doplňkové ochrany již nehrozí nebezpečí, že utrpí vážnou újmu. Dodala, že bez provedení testu trvalosti a závažnosti změny v zemi původu nelze objektivně posoudit, zda jí nadále hrozí vážná újma. Žalovaný podle ní takový test neudělal, čímž vyvolal zásadní pochybnosti o skutkovém stavu. Zmínila též povinnost správního orgánu posuzovat situaci každé osoby požívající doplňkové ochrany individuálně.
4. Odkázala na kubánský migrační zákon, který stanovuje, jaká práva ztrácí kubánský občan, pokud opustí kubánské území a nevrátí se do 24 měsíců. Pokud by se chtěl emigrant vrátit trvale na Kubu a získat zpět všechna práva, musí podstoupit proces tzv. dobrovolné repatriace, který pro něj i jeho rodinu a přátele, kteří se za něj zaručí, znamená, že budou stále sledováni. Při pohovoru přitom sdělila, že její rodina na Kubě se o ni nemůže postarat a poskytnout potřebné záruky kubánským úřadům. Namítala také, že jako důkaz byla vzata cizozemská veřejná listina (kubánský migrační zákon), která nebyla provedena v souladu s ust. § 53 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Řízení je tedy podle ní zatíženo nezákonností důkazního prostředku. Pojednala též o odpovědnosti správního orgánu za zjištění skutkového stavu, k čemuž poukázala na zásady, které ovládají správní řízení, a konstatovala, že nedostatky součinnosti ze strany účastníka řízení mu sice mohou přivodit značné problémy, nemohou však vést k ospravedlnění nezákonného rozhodnutí.
5. K situaci na Kubě upozornila na to, že tam nemají přístup zahraniční pozorovatelé, aby posoudili míru dodržování lidských práv kubánskou vládou. Odkázala na výroční zprávu Amnesty International za rok 2017, ze které vyplývá i to, že na Kubě dochází ke svévolnému zadržování a špatnému zacházení. Tuto skutečnost však dle ní žalovaný do svých úvah nezahrnul, a to v rozporu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu.
6. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s obsahem žalobních námitek. Měl za to, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobkyní a přihlédl k nim, shromáždil adekvátní a aktuální informace o situaci na Kubě. Byl toho názoru, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, své rozhodnutí patřičně odůvodnil. Připomněl, že žalobkyně dle své výpovědi nebyla na Kubě obviněna z trestné činnosti, zemi opustila bez jakýchkoli problémů ze strany kubánských orgánů. Podotkl, že značně obecné žalobní námitky nemohou zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí. Nesouhlasil s tím, že by shromážděné podklady odporovaly charakteristikám uvedeným v ust. § 23c zákona o azylu. K problematice změny kubánského migračního zákona odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 6 Azs 369/2017-41. Zmínil též, že žalobkyně neuvedla nic, podle čeho by ji bylo možné hodnotit jako kritiku režimu, nesdělila ani důvod, pro který by mohla být vystavena zvýšenému zájmu státních orgánů v případě návratu na Kubu. Upozornil na to, že vycházel i z konkrétních okolností případu. Na jeho závěrech nemůže nic změnit konstatování žalobkyně, že se o ni v případě jejího návratu na

Kubu nemůže postarat její rodina. Byl přesvědčen o tom, že žalobkyně je schopna splnit zákonné podmínky pro úspěšnou repatriaci. Navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

7. V replice žalobkyně nesouhlasila s tím, že by její námitky vyjádřené v žalobě byly obecné. Vysvětlila důvody, pro které považuje konzulární informaci za netransparentní a nevyváženou. Měla za to, že v žalobě dostatečně odůvodnila své tvrzení o tom, že se žalovaný nevypořádal s tím, zda změna v její vlasti je trvalá. Ke změně situace na Kubě odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2018 č. j. 4 Az 68/2017-58. Byla toho názoru, že jasným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem popsala, že žalovaný pochybil při zjišťování skutkového stavu, jestliže řádně nezohlednil výroční zprávu Amnesty International. Dodala, že žalovaný hodnotil důkazní prostředky pouze v její neprospěch. Zopakovala, jaké má obavy ze svého návratu do vlasti. Poukázala na charakter výjezdního příkazu a na judikaturu týkající se tohoto institutu. Trvala na tom, že napadeným rozhodnutím žalovaného je nucena k vycestování z území České republiky.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
10. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 11. 2015 č. j. OAM-376/ZA-ZA04-HA18-2015 byla žalobkyni udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců. V zákonem stanovené lhůtě, konkrétně dne 9. 11. 2017, požádala žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany. Za důvody podání žádosti označila skutečnost, že její druh byl obžalován z něčeho, co neudělal, a odjel z Kuby. Následně chtěli provést represivní opatření vůči ní, rozhodla se tedy prodat dům, nechat děti u své matky a odjet za svým druhem. Nevěděla, co se může stát, když se vrátí, obávala se, že ani ona, ani její druh by nemuseli sehnat práci, mohli by být uvězněni, což by nemusela přežít, protože je diabetička.
11. Při pohovoru dne 5. 1. 2018 žalobkyně uvedla, že doplňková ochrana jí byla udělena v prosinci roku 2015, neboť musela odjet z vlasti kvůli tomu, že její druh odcestoval již dříve a po ní chtěli, aby zaplatila za to, co údajně udělal její druh. Chtěli jim zabavit dům, tak ho prodala ona sama, což nebylo legální. Její matka jí tehdy řekla, ať odjede, že ona zůstane s dětmi na Kubě, protože by tam měla problémy. Dále žalobkyně sdělila, že podle ní se politická situace na Kubě nezměnila, myšlení je tam stále stejné, justice funguje stejně jako dřív. Obává se toho, že po příjezdu do vlasti by ji zatkli, je viněna z toho, že prodala dům, i když už byl zkonfiskován. Informace čerpá ze zpráv a občas hovoří se svou matkou a dvěma dětmi. Kromě nich na Kubě žije její bratr. Všichni tam bydlí ve dvou místnostech, což nejsou podmínky pro to, aby mohla využít jejich pomoci. V místě jejich bydliště byl navíc hurikán. Ve vlasti byla naposledy dne 5. 4. 2015. V době pohovoru nepracovala, pobírala pomoc od státu. S hledáním zaměstnání jí pomáhá úřad práce. Absolvovala jeden pohovor, ale vzhledem k tomu, že má cukrovku, by práci nemohla vykonávat. Sama práci nehledá, neboť má jen malou znalost češtiny, chodila sice na kurz, ale ten probíhal v angličtině a ona anglicky neumí, proto si z něj mnoho neodnesla. V České republice žije

se svým druhem. V České republice nemá ekonomické, kulturní ani sociální vazby. Jednou se zúčastnila akce pořádané organizací Charita, o které se dozvěděla od sociální pracovnice, moc tomu ale nerozuměla, byla tam jen jedna tlumočnice. Sociální pracovnice ji také informuje o otevíraných jazykových kurzech. Chodí zde k lékaři a má jednu českou kamarádku. Česky se snaží naučit i sama, žádný kurz, který by nebyl v angličtině, nenašla. Věří, že jí bude prodloužena doplňková ochrana a že až bude mít práci a bude umět česky, mohly by sem přijet i její děti. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že užívá nový lék na diabetes, je závislá na inzulinu, dvakrát denně si ho injekčně aplikuje. Na Kubě by léčba probíhala stejně, inzulin se tam dá sehnat v lékárnách, někdy je ho ale nedostatek. Občas má problémy s nohama související s cukrovkou a je krátkozraká.

12. Žalovaný shromáždil informace o situaci na Kubě, konkrétně konzulární informaci Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, uloženo z internetu dne 14. 11. 2016 „Konzulární služby pro kubánské občany“, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP „Cestování do zahraničí, cestovní doklady, registrace na zastupitelském úřadu, pobytové statusy v zahraničí, situace po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti“, úřední věstník Ministerstva spravedlnosti Kubánské republiky ze dne 16. 10. 2012 – zákonné nařízení č. 302, kterým se mění zákon č. 1312 „Zákon o migraci“ ze dne 20. září 1976, nařízení č. 305: novelizované nařízení č. 26 „Prováděcí předpisy k zákonu o migraci“ ze dne 19. 7. 1978, nařízení č. 306: „O postupu vůči vedoucím pracovníkům, odborníkům a sportovcům, kteří žádají o povolení vycestovat do zahraničí“, aktualizované znění zákona č. 1312 „Zákon o migraci“ ze dne 20. 9. 1976, aktualizované znění nařízení č. 26 „Prováděcí předpisy k zákonu o migraci“ ze dne 19. 7. 1978; zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 3. 3. 2017 o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2016, výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 o Kubě, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2017 o Kubě. Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 6. 2018 č. j. OAM-376/ZA-ZA04-P05-PD1-2015 nebyla podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana.
13. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
14. Podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*
15. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný shromáždil dostatek aktuálních a objektivních informací o situaci na Kubě, které odpovídají požadavkům uvedeným v ust. § 23c písm. c) zákona o azylu, podle kterého *podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého*

bydliště. Pokud jde o námitky žalobkyně týkající se nevyváženosti a netransparentnosti konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, zdejší soud jim nemůže přisvědčit. Daná konzulární informace obsahuje údaje o službách poskytovaných kubánským občanům, např. o postupu při žádosti o vydání nového cestovního pasu. Nejedná se o informace, kterými by byla jakkoli hodnocena situace na Kubě. Soud je tedy toho názoru, že nelze pochybovat o důvěryhodnosti či vyváženosti těchto informací.

16. Co se týče aktuálnosti informací, které sloužily jako podklady pro vydání napadeného rozhodnutí, soud nemá za to, že by konzulární informace ze dne 14. 11. 2016 a informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP byly neaktuální. Žalobkyně podala žádost o prodloužení doplňkové ochrany dne 9. 11. 2017, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 26. 6. 2018. Konzulární informace sice pochází z doby cca rok a sedm měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí, avšak jak již bylo uvedeno, obsahuje především informace technického rázu, tedy popis konzulárních služeb pro kubánské občany a postup při jejich využívání. Informace Ministerstva zahraničních věcí pochází z doby cca rok a tři měsíce před vydáním napadeného rozhodnutí. Ani v tomto případě nelze konstatovat, že by se jednalo o informace, které nepocházejí z doby blízké vydání napadeného rozhodnutí a které by bylo možné hodnotit jako neaktuální. Nadto při posuzování aktuálnosti shromážděných podkladů nelze vycházet pouze z časového údaje, záleží zejména na tom, zda v mezidobí došlo ke změně okolností (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25). Soud poukazuje na to, že žalobkyně ve své žalobě neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by plynulo, že použité informace neodpovídají současné situaci na Kubě. Pokud jde o námitku žalobkyně, že z výroční zprávy Amnesty International za rok 2017 plyne, že na Kubě stále dochází ke svévolnému zadržování a špatnému zacházení, zdejší soud zdůrazňuje, že svévolně zatýkáni byli především političtí oponenti a kritici režimu, žalobkyně ani její příbuzní však dle jejích slov politicky aktivní nikdy nebyli, proti kubánskému režimu veřejně nevystupovali. Dle názoru soudu tak tato zpráva nevyvrací závěry učiněné žalovaným.
17. Zdejší soud dále uvádí, že žalovaný opřel napadené rozhodnutí zejména o informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP „Cestování do zahraničí, cestovní doklady, registrace na zastupitelském úřadu, pobytové statusy v zahraničí, situace po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti“, ve které se pojednává specificky o situaci kubánských občanů po návratu do vlasti ze zahraničí. Soud připomíná, že doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu byla žalobkyni udělena právě z důvodu, že žalovaný neměl za to, že by situace na Kubě byla natolik uspokojivá, aby zaručovala její bezpečný návrat, neboť nebylo možné v této souvislosti vyloučit závažné problémy s kubánskými státními orgány, jejichž dopad na život či zdraví nebyl žalovaný schopen předvídat (srov. str. 7 rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2015 č. j. OAM-376/ZA-ZA04-HA18-2015). Na základě shromážděných podkladů o situaci na Kubě, především informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. 3. 2017, dospěl žalovaný k závěru, že na Kubě došlo k takovým zásadním a trvalým změnám situace, že udělené doplňkové ochrany již není zapotřebí. Žalovaný na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí poukázal na změnu kubánského migračního zákona ze dne 26. 10. 2012 a s odkazem na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. 3. 2017 konstatoval: *„Nová právní úprava rozšířila možnosti kubánských občanů cestovat do zahraničí a nové znění migračního zákona je ze strany kubánských orgánů v drtivé většině případů respektováno. K nedodržování*

příslušných ustanovení migračního zákona či k jejich svévolnému výkladu dochází pouze v případě některých opozičních aktivistů, počet takových případů ovšem není příliš vysoký. (...) V drtivé většině případů kubánské úřady soustavně nesledují osoby, které se vracejí do vlasti po dlouhodobějším pobytu v zahraničí. V případě, že neporušili ustanovení migračního zákon, tak těmto osobám nejsou ukládány omezení či sankce a ve většině případů nemá jejich dlouhodobý pobyt v zahraničí negativní následky na jejich další život na Kubě. Ve většině případů se u občanů Kubu po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí nemění zásadním způsobem jejich situace ve vztahu ke kubánským úřadům. S reintegrací podle našich zjištění takové osoby nemají zásadní problém a nemají zpravidla ani omezení v přístupu k sociálnímu a zdravotnímu systému či na trh práce. Neevidujeme žádný případ postihu ze strany státních orgánů či nebezpečí ze strany soukromých osob neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí, kteří se vrátí do vlasti. Rovněž nemáme žádnou informaci o tom, že by docházelo k systematickému znevýhodňování či diskriminaci ze strany státních orgánů těchto osob. ZÚ Havana nemá informace o tom, že by je kubánské orgány v zahraničí systematicky sledovaly v souvislosti s jejich případným podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán opakuje, že výše jmenované byla doplňková ochrana udělena pouze a jen z důvodu hrozícího nebezpečí vážné újmy, neboť dotyčná přesáhla po vycestování z vlasti zákonem předvídanou dobu, na kterou měla vycestování povolené, a ze strany kubánských úřadů by jí tak hrozily problémy, které by mohly dosáhnout v této souvislosti až zadržení a mučení či nelidského a ponižujícího zacházení s její osobou. (...) Jak však zcela jednoznačně vyplývá z výše citovaných informací o situaci na Kubě, v období od udělení doplňkové ochrany výše jmenované došlo na Kubě k podstatným změnám v možnosti vycestování a návratů kubánských občanů do vlasti, a tito již automaticky nečelí závažným problémům a nebezpečí vážné újmy.“

18. Městský soud v Praze v této souvislosti dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020 č. j. 6 Azs 197/2019-45, ve kterém se uvádí: „Nejvyšší správní soud již v minulosti posuzoval rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany občance Kubánské republiky odůvodněné podobně jako v projednávaném případě, přičemž dospěl k závěru, že „skutečnost, že žalovaný v minulosti doplňkovou ochranu stěžovatelce udělil, a poté rozhodl o jejím neprodloužení, sama o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Na tom nic nemění ani skutečnost, že nový migrační zákon byl v Kubánské republice přijat již v roce 2012 (s účinností od počátku roku 2013), tedy před vydáním prvního rozhodnutí, kterým byla doplňková ochrana stěžovatelce udělena. Je třeba vzít v úvahu, že informace o zemi původu je možné z logiky věci získat až s určitým zpožděním. Tyto informace se vždy vztahují k minulosti, byť s ohledem na požadavek aktuálnosti informací o zemi původu k minulosti bezprostředně předcházející rozhodnutí. Pokud navíc v zemi původu dojde ke změně zákona, která může mít vliv na okolnosti odůvodňující udělení doplňkové ochrany, je na místě jistá obezřetnost správního orgánu ohledně zkoumání, zda se tato formální změna promítne též adekvátním způsobem v jednání státních orgánů. [...] Odstup několika let umožnil žalovanému vyhodnotit, jakým způsobem je nový migrační zákon aplikován. Doplňková ochrana byla stěžovatelce udělena v době, kdy nebylo možné učinit zcela jednoznačný závěr o tom, jak v jednotlivých případech státní úřady postupují vůči navracejícím se osobám, ve sporném případě tedy postupoval ve prospěch stěžovatelky jako žadatelky o udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení ze dne 14. března 2018 č. j. 6 Azs 369/2017 - 41). Nejvyšší správní soud nezjistil přiměřenou pravděpodobnost, že by tehdejší stěžovatelka byla po návratu na Kubu uvězněna nebo že by u ní bylo dáno reálné nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení pouze v důsledku skutečnosti, že byla v postavení emigranta (stejně jako stěžovatel). Z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. března 2017, z níž vycházel žalovaný i v nyní projednávané věci,

totiž vyplývá, „že i když kubánský občan překročí dvouletou lhůtu pobytu v zahraničí (po jejímž uplynutí je považován za emigranta), může na kubánském zastupitelském úřadě vyřídit obnovení trvalého pobytu na Kubě, případně odcestovat na Kubu, kde může pobývat 90 dní a trvalý pobyt obnovit tam. Takový občan by se neměl setkat na Kubě s negativními důsledky předchozího pobytu v zahraničí, práva osob dle nového migračního zákona jsou respektována. Ke svévolnému výkladu zákona dochází pouze v případě opozičních aktivistů a státní úřady dále omezují svobodu vycestování vysoce kvalifikovaných pracovníků a zaměstnanců bezpečnostních složek“ (kromě citovaného usnesení srov. též rozsudek ze dne 29. května 2019 č. j. 6 Azs 335/2015 - 35 a usnesení ze dne 6. června 2019 č. j. 4 Azs 68/2019 - 54, ze dne 16. října 2018 č. j. 2 Azs 200/2018 - 36, ze dne 24. července 2019 č. j. 4 Azs 112/2019 - 46). Podle ustálené a vnitřně jednotné judikatury Nejvyššího správního soudu tedy současná situace na Kubě není sama o sobě důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Tato judikatura tedy poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky.“

19. V případě žalobkyně nebyly shledány žádné specifické okolnosti, které by jí bránily v návratu do vlasti. Žalobkyně ani nikdo z rodiny nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace. Z domovské země vycestovala za pomoci platného dokladu, oficiální cestou, bez jakýchkoli problémů. V České republice žije se svým druhem kubánské státní příslušnosti, žádné ekonomické, společenské či jiné vazby v České republice nenavázala, její znalost českého jazyka byla i přes tříletý pobyt v České republice mizivá, za celou dobu absolvovala pouze jediný pracovní pohovor a prostředky na své životní potřeby čerpala ze sociálního systému České republiky. Na Kubě zanechala dvě děti, o které se stará její matka. Žije tam také její bratr (srov. str. 7 napadeného rozhodnutí).
20. Žalobkyně v průběhu správního řízení také uvedla, že jako rodina na Kubě měli normální, stabilní život. Její druh pak však byl obviňován z krádeže několika tun mouky. Poté, co opustil Kubu, začala policie obviňovat i ji. Prodala dům, který jí chtěli zabavit, což bylo protizákonné. Těmito skutečnostmi se zabýval žalovaný již ve svém rozhodnutí ze dne 13. 11. 2015 č. j. OAM-376/ZA-ZA04-HA18-2015 a neshledal v nich důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Znovu se jim věnoval i v žalobou napadeném rozhodnutí, zejména na str. 6: „K tomu správní orgán předně uvádí, že v takovémto konání příslušníků policie vůči dotyčné neshledal žádné znaky protiprávního jednání či dokonce porušení jejich základních lidských práv. Vyšetřování dotyčné v rámci její možné trestné činnosti, ze které byla výše jmenovaná podezírána, bez použití jakéhokoliv násilného či jinak neakceptovatelného jednání jsou zcela legitimním a zákonným postupem nejen z hlediska trestního řádu Kubu, ale například i v ČR. Žadatelka navíc nebyla, jak vyplynulo z jejích výpovědí, před svým odjezdem z Kubu obviněna z jakéhokoliv trestné činnosti v tomto směru, natož aby byla subjektem soudního řízení či dokonce trestu. Je rovněž nutné zmínit, že z vlasti vycestovala za pomoci platného dokladu, přes oficiální hraniční přechod a bez jakýchkoli problémů s kubánskými státními orgány či bezpečnostními složkami.“ Městský soud v Praze se s tímto posouzením ztotožňuje, žalobkyní tvrzené skutečnosti nejsou důvodem pro prodloužení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu. Nelze dospět k závěru, že by žalobkyni v případě jejího návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy. Zdejší soud dodává, že hrozba trestního stíhání v zemi původu sama o sobě není důvodem k udělení některé z forem mezinárodní ochrany, k čemuž lze dokázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na usnesení ze dne 29. 8. 2019 č. j. 4 Azs 215/2019-36 či usnesení ze dne 9. 5. 2018, č. j. 7 Azs 143/2018-26.

21. Se skutečností, že žalobkyně trpí diabetem se žalovaný také řádně vypořádal, a to na str. 6 napadeného rozhodnutí. Městský soud v Praze poukazuje především na to, že žalobkyně při pohovoru dne 5. 1. 2018 prohlásila, že léčba diabetu probíhala na Kubě stejně jako v České republice, navštěvovala lékařku, užívala inzulin, který byl zpravidla dostupný v lékárnách. Soud je tak ve shodě s žalovaným toho názoru, že ani onemocnění žalobkyně nepředstavuje důvod pro prodloužení doplňkové ochrany.
22. Zdejší soud uzavírá, že žalovaný dostatečně posoudil významnost a trvalost změny situace na Kubě ve vztahu k důvodu, pro který byla žalobkyni udělena doplňková ochrana. Svůj závěr, že doplňkové ochrany již není třeba, řádně odůvodnil, přičemž vycházel z relevantních a aktuálních zdrojů. Posouzení žalovaného odpovídá i judikatuře Nejvyššího správního soudu. Městský soud v Praze tak souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobkyni v její domovské zemi již nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.
23. Jako nedůvodnou posoudil soud i námitku týkající se provádění důkazu cizozemskou veřejnou listinou, konkrétně kubánským migračním zákonem. Vzhledem k tomu, že novelizované znění kubánského migračního zákona bylo podstatné pro posouzení předmětné věci, bylo namístě, aby se žalovaný seznámil s jeho obsahem. Žalovaný si proto musel tento zákon opatřit a zajistil si jeho překlad do českého jazyka. Tento způsob opatření daného podkladu nepovažuje zdejší soud za nezákonný, žalovaný nebyl povinen ho provádět jako důkaz cizozemskou veřejnou listinou dle ust. § 53 odst. 4 správního řádu.
24. Pokud jde o konstatování žalobkyně, že napadeným rozhodnutím je nucena vycestovat z území České republiky, soud poznamenává, že na území České republiky mohou pobývat pouze cizinci, kteří k tomu mají příslušné povolení, či kterým byla udělena některá z forem mezinárodní ochrany. Napadeným rozhodnutím nebyla žalobkyni prodloužena doplňková ochrana, na území České republiky by mohla nadále pobývat za předpokladu, že by požádala o pobytové oprávnění a splnila podmínky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.
25. K tvrzením žalobkyně ohledně odpovědnosti správního orgánu za zjištění skutkového stavu Městský soud v Praze uvádí, že žalobkyně v této části žaloby pouze obecně pojednala o právní úpravě správního řízení, žádné konkrétní námitky nevznesla, neuvedla, v čem spatřuje nesprávnost či nezákonnost postupu žalovaného. Soud tak pouze obecně a stručně konstatuje, že neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Za účelem jeho zjištění provedl s žalobkyní pohovor a shromáždil dostatek informací o zemi jejího původu. Při pohovoru bylo žalobkyni umožněno uvést všechny podstatné skutečnosti týkající se důvodů podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, jejího pobytu v České republice i jejího života v domovské zemi. Zjišťoval jak skutečnosti svědčící v její prospěch, tak ty hovořící v její neprospěch (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Před vydáním rozhodnutí umožnil žalobkyni seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu (protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 31. 1. 2018), přičemž žalobkyně nevznesla žádné námitky, nenavrhla doplnění dokazování, neuvedla žádné další skutečnosti. Své závěry žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Soud tak nemá za to, že by žalovaný porušil příslušná ustanovení zákona o azylu či správního řádu.

26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. dubna 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně